

העורר:

לזוביק עמנואל

-נגד-

המשיב:

מנהל הארנונה, עיריית הרצליה

החלטה

לאחר שקראנו את החומר שהוגש לנו והמצוי בתיק ולאחר ששמענו את טענות הצדדים, באנו לכדי החלטה כי דין הערר להידחות.

באשר לטענת העורר כי בשנת 2001 הוא הגיש השגה והשגה זו נותרה ללא מענה ולפיכך לטענתו יש לראות בה כהשגה שהתקבלה, אנו סבורים כי הדיון בטענה זו אינה בסמכותנו. אנו עוסקים בערר שעוסק בשנת 2017 בלבד וסמכותנו לכן מתמצאת בקבלת החלטה שנוגעת לשומת הארנונה של שנת 2017 בלבד. אנו סבורים שאין לנו סמכות לבחון מה היה בשנת 2001 ומה ההשלכות המשפטיות של מה שהיה, אם היה, ונציין, למעלה מהצורך, כי אם העורר סבר בשנת 2001 כי השגתו דינה כדין השגה שהתקבלה, היה עליו למצות זכויותיו כבר אז, ולא להמתין 16 שנה. לפיכך, חלק זה של הערר נדחה בזאת.

באשר לטענת העורר כי אין לחייב אותו בארנונה עבור עליית הגג וזאת נוכח טענתו כי עליית הגג קיימת שנים רבות וכי קיומה היה ידוע לעירייה וכי העירייה ביודעין לא חייבה את עליית הגג בארנונה מכיוון שגובהה של תקרת עליית הגג אינו עולה על 1.8 מ', וכי חיוב העורר כעת מהווה שינוי מדיניות העירייה, אנו סבורים כי דין טענה זו להידחות.

העורר טען בפנינו כי ידוע לו על מקרים נוספים בהם עליות גג שגובהן אינו עולה על 1.8 מ' אינן מחויבות בארנונה וכי חיובו ע"י העירייה מהווה הפלייתו לרעה. על אף שנתנו לעורר אפשרות להביא ראיות לעניין זה ולהוכיח את טענתו, העורר בחר שלא לעשות כן. אמנם, העורר נימק החלטתו בכך שלא יוכל להביא מצהירים בעניין זה, פן יבולע להם, ואולם, אין באפשרותנו לקבל טיעון זה. אנו סבורים כי במקרה זה, הנטל הוא של הנישום להוכיח כי העירייה מפלה אותו לרעה באופן שבו הוא מחויב בארנונה. לפיכך, אנו סבורים שהעורר לא עמד בנטל המוטל עליו להוכיח שהוא מופלה לרעה, ולכן אנו דוחים טענה זו.

באשר לטענה של שינוי מדיניות, אנו דוחים טענה זו ומקבלים את עמדת המשיב כפי שנשמעה בדיון היום. מקובל עלינו ההסבר ולפיו כאשר נערכת מדידה בנכס, אזי מופקת שומת ארנונה בהתאם למדידה העדכנית.

בעניינו של העורר, הגענו למסקנה כי בשנת 2017 נערכה מדידה לנכס, גם שטח עליית הגג נכלל במדידה, ולפיכך הוא חויב בגינו בארנונה, הגם שגובה עליית הגג אינו עולה על 1.80 מ'.

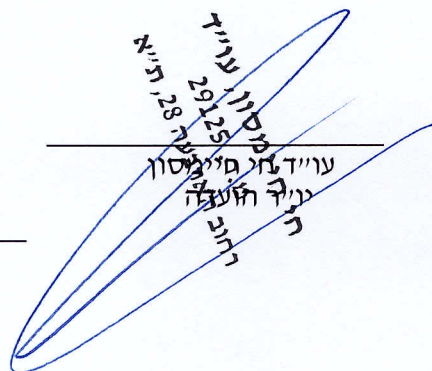
יתר על כן, בצו הארנונה אין הגבלה הקובעת כי שטח שגובה התקרה שמעליו אינו עולה על 1.80 מ' – אינו חייב בארנונה, וכידוע, מקור הסמכות לחייב בארנונה והמקור החוקי לבירור האם חיוב בארנונה הוא כדין או לא, הוא בראש ובראשונה, צו הארנונה של הרשות המקומית.

אשר על כן, הערר נדחה בזאת.

החלטה זו תפורסם באתר האינטרנט של העירייה.

בהתאם לסעיף 3 (ב) לתקנות בתי המשפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), תשס"א-2000, לרשות הצדדים קיימת זכות ערעור לפי ביהמ"ש לעניינים מנהליים וזאת תוך 45 יום מיום מסירת ההחלטה.

חגי רודנר
חבר ועדה

עו"ד חזי מילרסון
חבר ועדה
רוב
20125
28 ת"א

עו"ד שי גלילי
חבר ועדה

ניתן ביום 27/06/18 שלא במעמד הצדדים.